

Pokoj srdce

Abychom pokojně prožívali zkoušky utrpení, musíme je přijmout. Není to lehké, ale je dobré to umět. Říci ano. Není to rezignace, ale je to postoj důvěry v Boha. Ale jestli můžeme utrpení zmírnit, musíme to udělat. O kříži se mluví někdy způsobem ne příliš vyváženým. Bez ohledu na možnost utrpení zmírnit, vždycky zůstane jistá část utrpení. Chtít zcela odstranit utrpení ze života je iluze. A často, chceme-li se vyhnout malému utrpení, vyrobíme si větší. Reklama předkládá představu přijímat jen příjemné věci a ty svízelné odmítat. Převzít tento postoj znamená být si jist, že budu nešťastný. Je třeba přijmout i utrpení, protože odmítat utrpení znamená odmítat život. Kdyby žena odmítala bolest, kolik by se narodilo dětí? A při výchově, jak často matka trpí. Odmítat utrpení je často odmítnutí života. Je to proto, že jsme ztratili důvěru v život. Život je dobrý. Při stvoření Bůh požehnal ženě i muži a na životě spočívá požehnání. I když se do světa dostane bolest a utrpení, Boží požehnání na nás spočívá. To neznamena utrpení kanonizovat, ale přijímat život takový, jaký je. Rodiče nemohou přijmout odchod dětí z rodiny a dělají nešťastnými sebe i druhé.

Nejvíce bolí utrpení odmítané. Pokud řekneme: „Ano, přijímám to, Pane, důvěřuji Ti,“ dostaneme pokoj a ten nám usnadní utrpení snášet. Největší bolest působí naše odmítání, zahořklost. Někdy trvá dlouho, než přijmeme kříž. Nestačí nějaké hezké slovo, ale někdy trvá měsíce a roky, než člověk řekne ano. Každý jsme jiný, někdy uplyne mnoho času, než člověk dostane milost říci těžké situaci ano.

Další věc: existuje také strach z utrpení. Často je horší než sama skutečnost. Následuje obviňování druhých, uzavření se do sebe. Strach je nejhorší rádce. Každé rozhodování, aby bylo správné, musí být v důvěře, ne ve strachu. Existují utrpení, před kterými je přirozené se chránit: když začne hořet, utečeme. Malé děti a také sami sebe chráníme před zlobou druhých. To je normální, ale není normální žít trvale ve strachu z toho, co se může přihodit. Naše představivost má sklon zvětšovat. Přímoú složkou představ je strach, který nám brání důvěřovat. Strach je velký problém. Psychologicky je strach normální, ale nesmíme se nechat do strachu uzavřít. Ježíš nás chce z toho vysvobodit. Strach nám brání vidět v životě dobré a krásné skutečnosti a brání také Bohu vyzískat z toho, čím procházíme. Často nebývá problém skutečnost, ale naše představy. Léč je růst ve víře a v důvěře v Boha a ta nám dá zakusit Boží věrnost. Bůh nás neušetří obtíž, ale můžeme vidět, že umí vyzískat dobro.

P. Jacques Philippe: Pokoj srdce

Setkání

Bystřec, Velikonoce 2004

František Schildberger

Křížová cesta noci

Tato
křížová cesta
nevtiskuje své stopy
do země o polednách.
Jde nocí.
V hluboké temnotě,
jako zloděj
nese Kristus svůj kříž.
Sám. V utajení
klopýtá přes kameny.
Chce
se obětovat za lidi,
ale nesmí.

Zemi,
jedinou svítící
planetu ve vesmíru,
rozžehují
miliony zářivek.
Ale on
jde sám

a beze svědků
temnotou naší noci.

Pár kroků od něj
sviští dálnice.
Billboardy se natáčejí
směrem k řidičům.
Reklamy
drtí nebe.
Ale Krista
pod křížem
nikdo nevidí.

Jeho cesta je dlouhá.
Jeho cesta je svatá.
Jeho cesta k nám,
současným lidem,
vypadá jako
nekonečná...

Hořké umučení Pána našeho Ježíše Krista

Blaboslavená Anna Kateřina Emmerichová se narodila jako páté z devíti dětí rolníka ve vesnici Flamske v Německu dne 8. září 1774. Dar vizí měla od dětství, pracovala jako služebná, v osmdvaceti letech byla přijata do kláštera Augustiniánek. V roce 1807 obdržela stigmata. Roku 1811 byl klášter násilně zrušen a sestry se musely rozjet. Anna Kateřina Emmerichová zemřela 9. února 1824. Za blaboslavenou ji prohlásil papež Jan Pavel II. Její vizy umučení Páně (i další vidění) zapsal básník Klemens Brentano. Čerpal z nich i Mel Gibson pro svůj nový film Umučení Krista.

Ježíš před Pilátem

Když Pilát slyšel, že se Ježíš nazývá králem židovským a Kristem, trochu se zamyslel. Sešel z terasy do soudní síně a jda mimo Ježíše, pohlédl na něho pátravě a strážím rozkázal, aby mu ho do soudní síně přivedli.

Vladař se díval udiveným pohledem na Pána a pravil mu: „Ty jsi tedy onen král židovský?“ Ježíš odpověděl: „Pravíš to sám od sebe nebo ti to jiní lidé pověděli o mně? Tu se Pilát rozhodl, že ho Spasitel má za tak hloupého, který by se ptal sám ze svého popudu, zdali tento chudý a ubohý

člověk je králem, a proto řekl odmítavým tónem asi toto: „Cožpak jsem já Žid, abych se zabýval takovými maličernostmi? Tvůj lid a kněží mně vydali tebe, abych tě odsoudil; cos učinil?“ Nato Pán slavnostně řekl Pilátovi: „Mé království není z tohoto světa. Kdyby bylo mé království z tohoto světa, měl bych zajisté i své služebnictvo, které by za mě bojovalo, ale mé království není odtud.“ Pilát vyslechl tato vážná slova jaksi zaražen a přemýšleje chvíli, pravil: „Tedy králem jsi ty?“ A Ježíš odpověděl: „jak říkáš, ano, já jsem Král! Narodil jsem se a k tomu jsem přišel na tento svět, abych vydal svědectví pravdě. A každý, kdo z pravdy je, slyší můj hlas.“ Tu se Pilát na něho podíval, povstal a pravil: „Pravda? Co jest pravda?“ Potom ještě něco říkal, ale to už jsem zapomněla.

Šimon Kyrénský

Nastal zmatek. Katané nemohli Krista provazy postavit a farizeové, kteří vedli průvod, pravili vojínům: „Nepřivedeme ho tam živého. Musíme někoho najít, aby mu pomohl nést kříž.“ Tu právě střední cestou kráčel dolů Šimon Kyrénský. Byl to pohan. Jeho tři synové ho provázeli. Nesl pod paží otýpku proutí. Byl zahradníkem a pracoval v zahradách na východ od města. Přicházel každoročně na slavnost se ženou a dětmi jako

Kdo vám ukázal na Pána Ježíše?

V katechetickém kurzu jsme probírali úryvek evangelia, v němž na břehu Jordánu ukazuje Jan Křtitel učedníkům na Pána Ježíše a říká: „Hle, Beránek Boží.“ Vyučující nám položil otázku: „Kdo vám ve vašem životě ukázal na Pána Ježíše?“

Vzpomněla jsem si na paní Lidušku Malíkovou, kterou jsme nedávno doprovodili na její poslední cestě a rozloučili se s ní při zádušní mši svaté, kterou sloužil její syn, otec Josef.

Vyrůstaly jsme spolu v Nosislavi u Židlochovic. Byla o jedenáct let starší a setkávaly jsme se v neděli na mši svaté, kde bylo podstatně víc mladých lidí, než jich vidíme dnes.

Byla pro mne velkým vzorem, když po svatém přijímání, tehdy ještě od mřížky, kde jsme přijímali Nejsv. Svatost vkleče, odcházela zpět na své místo. Její postoj a usebranost přesně vyjadřovaly: vím, koho jsem přijala, komu se klaním a děkuji, koho odprošuji a prosím. Bylo mi tehdy dvanáct až patnáct let a ona mně moc pomohla posílit víru v přítomnost Pána Ježíše ve svatostánku.

Přála bych dnešním dětem a mladým lidem, aby měli v nás dospělých také takové vzory víry, aby jejich víra sílila a rostla.

Paní Malíková vchovala spolu s manželem tři děti, jeden syn se stal knězem. Byla adorátorkou pátečních adorací v naší farnosti. Nastupme na její místo a vzpomeňme i na její duši při svých soukromých adoracích.

Helena Ciklová

Z vody a z Ducha svatého se narodili:

Kateřina Marta Marie Pařízková
Matěj Švanda

Vojtěch Jiří Voznica

**V naději společenství
Božího lidu se s námi
rozloučili:**

- 14. 2. Ludmila Malíková
- 26. 2. ing. Jindřich Vyškovský
- 11. 3. Jiřina Pekařová
- 25. 3. Júlía Hrubá

Ze života farnosti

V pátek 23. ledna po dětské mši svaté v Arše udílel novokněžské požehnání otec Petr Hošek, kaplan od sv. Tomáše.

V lednu byla v naší farnosti zahájena další příprava na svátost biřmování pro rok 2005.

V úterý 17. února přijala pozvání do Archy paní Marie Špačková z brněnského katechetického centra – účastnice Plenárního sněmu. Podělila se s námi o své dojmy a odpověděla na dotazy k průběhu a výsledkům prvního zasedání.

Postní duchovní obnova pro mládež se uskutečnila na bystrécké faře od 12. do 14. března. Mladí pod vedením otce Pavla Fatěny rozjímali nad modlitbou Páně.

Od 18. do 21. března na naší faře probíhalo 17. Cursillo pro ženy.

Máme uklizeno

Před velkými svátky velký úklid. To je železné pravidlo, kterému se muži často posmívají a poukazují na to, že na svátky se máme připravit především duchovně, uklidit se dá kdykoliv, ale ženy vědí své. Velké svátky, to je velká motivace a co se nestihne předem, dohání se potom velmi těžko.

Že se musí uklidit také v kostele, to víme všichni už z ohlášek, ve kterých pravidelně zaznívá poděkování těm, kdo si udělali čas a ostatním ten kostel pěkně vysmýčili. Vlastně bych měla napsat vysmýčily, protože muži se v této partě objevují sporadicky. Účast je opravdu dobrovolná, a tak čas od času dochází k jevu, který by se při dlouhodobějším pozorování dal možná předpovídat: na předsváteční úklid se dostaví mizivý počet dobrovolnic a ty se pak pěkně nadřou. Došlo k tomu před minulými Vánoce. Otec Pavel to tehdy nevydržel a vyzbrojen rýžákem vydrhl podlahu pod většinou lavic v našem kostele.

Zřejmě kvůli obavám, aby se situace neopakovala, měli jsme možnost vyslechnout si informace o této politováníhodné situaci na závěr ohlášek při třetí neděli postní. Dlužno dodat, že s tímto

naléhavě káravým poselstvím vystoupily organizátorky příštího úklidu. I když se otec Pavel snažil zkoprnělé věřící upokojit prohlášením, že mu v podstatě drhnutí podlahy pod lavicemi nevádí, že je se svými ovečkami rád i při práci, účinek se dostavil.

V sobotu před pátou nedělí postní přišlo do kostela uklízet víc než třicet lidí. Jsem ráda, že mohu napsat lidí, protože se objevilo i několik mužů. Dostali za úkol zamést prostranství před celým kostelem. Několik žen mohlo odejít na faru a provést jarní úklid i tam.

No a v kostele, tam se při tolika ochotných rukou mohlo udělat i to, na co jindy nezbývá čas ani energie. Došlo i na skrytá a nepřístupná zákoutí.

Věřím, že s dobrým pocitem odešli všichni: ti, kdo chodívají uklízet kostel s větší či menší pravidelností, i ti, kdo letos na jaře přišli poprvé.

jš

mnozí jiní lidé, aby osekávali a urovnávali ploty. Nemohl se vyhnout, a protože podle šatu poznali, že je pohan, chytli ho donutili, aby pomohl nést kříž Galilejskému. Velmi se bránil a odporoval. Ale donutili ho mocí. Jeho synkové plakali a křičeli, ale některé ženy, které Šimona znaly, vzaly je k sobě. Šimonovi bylo velmi odporné jít s Ježíšem, který byl tak straš-

ně ubohý a znetvořený, v šatě plném bláta. Kristus plakal a prosebně se díval na Šimona. Biřicové přivázali jedno rameno více nazad a konec položili Šimonovi na rameno, takže Ježíši se ulevilo. Potom se zase smutný průvod pohnul.

Netrvalo dlouho a Šimon, jenž tak za Ježíšem kráčel, pocítil hluboký soucit a velmi Pána litoval.

Se studentem Petrem Badoškem, který podnikl pěší pout' ze Znojma do Jeruzaléma, jsme se mohli setkat v naší farnosti již v prosinci. Pro velký úspěch s ním byla uspořádána ještě jedna beseda, v neděli 22. února v Arše.

Poselství z pouti Petra Badoška

Jsem moc ráda, že jsem si koncem února mohla již podruhé vyslechnout jedinečné, poutavé a velmi obohacující vyprávění Petra Badoška ze Znojma o jeho pěší pouti do Jeruzaléma. Prožil na ní krásné, ale i velmi bolestné chvíle v dialogu s Bohem. Po bezmála půlročním putování jej čekalo velké zklamání, když poznal, že do kamenného Jeruzaléma mu Bůh neumožnil dojít, i když mu byl na dosah. Zato jej vzápětí obdaroval poznáním nového Jeruzaléma, neviditelného města postaveného z lidských duší, čistých vztahů a lásky (Zj 21,2-3), které všechna jeho dosud prožitá trápení proměnilo v milost prožívané radosti.

Tato Petrova zkušenost znovu potvrzuje, že jakákoli pout' včetně té životní má ten obrovský smysl, že umožňuje přibližovat se k Bohu. Při pěším putování krajinou, v horách, pustinou, ale i při setkávání s lidmi a prostřednictvím různých příhod má člověk také příležitost lépe poznávat sama sebe. Je to prostředí, kde nám Bůh mocně dává vnímat svou lásku

tím, co krásného pro nás stvořil, příležitost mnohem více se zamýšlet a snažit se porozumět, co nás učí a co od nás očekává. To při každodenní uspěchanosti a ustaranosti snadno uniká. Čím všim k nám Bůh stále promlouvá, ale co při všednodenním

životě často nevnímáme a přehlízíme! Vlastně jsme všichni denně na pouti, ale často si to ani neuvědomujeme. Znovu jsem si připomněla, jak hluboký smysl má pro nás v životě cesta.

A jediný cíl všech cest je v Bohu - nebeský Jeruzalém, jak jej navštívil Petr Badošek na konci své pěší pouti v Jordánsku v malém klášteře mezi mnichy.

Na tuto pout' se může každý vydat ihned, může proměnit svůj život v putování, kdy každý krok má smysl a kdy za radostmi i bolestmi našeho života je stále třeba si připomínat Boží lásku. Bůh je stále naším průvodcem, je na nás, abychom vnímali, nebyli slepí a hluchí, ale otevřeli se a odevzdali Božímu působení. Takto vnímám radostné poselství, které nám Petr Badošek přinesl ze své pouti.

Díky, Petře, ať Vaše vyprávění slyší hodně dalších posluchačů a kniha, kterou se chystáte napsat, ať doputuje k mnoha čtenářům.

Jana Pálková

B.Hume (To be a pilgrim) :

Cesta je pro poutníka často obtížná a neschůdná, ale poutníci musí rozhodně a odvázně jít stále dál. Když se zastaví, aby se rozhlédli, kudy vede ta správná cesta k cíli, jsou ztraceni. Je však někdo, kdo nás stráží a vede nás: je to Syn Boží, který je cesta, pravda a život.